

**Erotiska sånger af U.C.W.
Stockholm, tryckt hos Johan
Pehr Lindh, 1799.**

Widström, Ulrica Carolina,

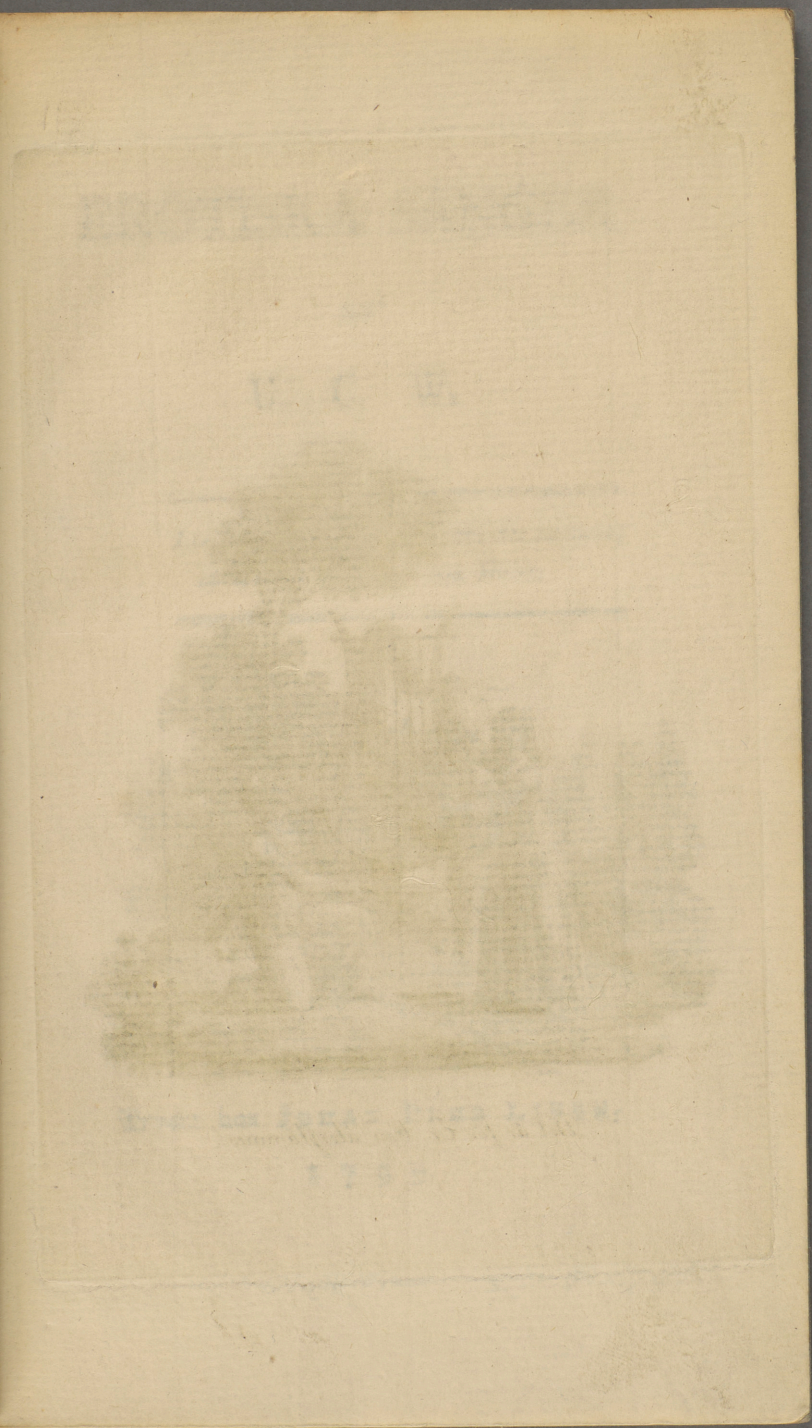
1700-1829 81 A Br.

EROTISKA SÅNGER.

9

PROTISK A SÄNGER

Det är för Er Hon återstämmes!

EROTISKA SÅNGER

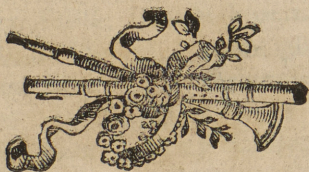
A F

U. C. W.

---

*Les cœurs froids ne sont que des hommes;
en aimant on s'égale aux Dieux.*

STOCKHOLM,

Tryckt hos JOHAN PÉHR LINDB;

1799.

BRITISH MUSEUM

42

U. C. W.

_____
To the Secretary of the British Museum
London
_____
8

BRITISH MUSEUM
LONDON
1851

SÅNG TIL KÄRLEKEN.

För dig mit första rökverk brunnit,
Du Aphrodites milda fon!
Ej Throners glans, ej bragders dan
Mit hjerta rört, min dyrkan vunnit.

Kall och ryflig var Naturen,
Ej i skogen glådjens fång,
Öfver hafvens vida fång
Ingen driftig sjöman buren.
Nattens flor och dagens glans
Ej en falig känsla väckte,
Ingen myrthenflåtad krans
Unga flickans lockar täckte,
Och i glåttigt brödralag
Man den krönta bågarn räckte
Ej ännu vid lyrans slag.

Då, följd af årets morgontimmar,
Mot jordens tragt du sänker dig:
Och majestätiskt ljuset simmar,
Och känslan föds och hoppet strimmar,
Och fången höjs och glaset glimmar,
Och rosen blomstrar i din flig.

Du andas — och från Alpens spets
Til Salas dalar fällhet flyter;
Och til en Paphos blomsterkrets,
Du Lappens kalla tufva byter.
Ja kärlek! kärlek! utom dig
Blott öknens dimmor hålja Eden;
Men vid din anblick kläder sig
I Vårens skrudar fjelfva heden,
Du vinkar öfver hafvet där,
Och Timons suck på vågen flyger
Til Selmas tjäll, vid fjällen här;
Och du til Ceylon återbår
De kyssar hon i vinden smyger,

Men om din mildhet jorden glåder
Når Gratier pryda dina hår;
Du lifvets sig ock tistelfår,
Når du i håmdens måln dig klåder,
Och gäckar älskarinnans tår.
Vred kring Medeas hjeffa skaka!
Din sackla i Thartaren tånd!
Glömd älskarinna, retad maka,
Låt henne vild, af qvalen brånd,
Naturens första rått förfaka,
Kring Naxos djup, från Saphos håll
Hyvad viggas utur målnen ljunga!
Då i Arcadiens lugna tjäll
Din mildhet glada herdar sjunga,

Ja den lefvande Naturen
Evigst flyres utaf dig;
Plantan, människan och djuren
Af din anda nära sig.
Lejonet din dyrkan ryter
Uti Nubiens vilda tragt;
Och där Gangens bölja flyter
Vittnar Tigern om din magt.
Fjäriln dig sit offer fånder
I Tibulli fosterland;
Lyran åfven i min hand,
Räckte du vid Målarns stränder.
Må Eglé, i nøjets spår,
Ånnu henne blomsterlinda;
Och dit trollband i mit hår
Under myrthens skugga binda!

För dig mit första rökverk brunnit
Du Aphrodites milda fon!
Ej Throners glans, ej bragders dån,
Mit hjerta rört, min dyrkan vunnit.

KÄRLEKEN OCH ANACREON.

Hemsk var natten, kylig vinden,
Frostig glänste tallens gren;
Då med handen under kinden,
Lysnande hur stormen hven,
Gubben fatt vid brasans fken.

Tyft han fåg den glada lågan,
Tänkte sig i fordna år,
Då i dörren vänligt står,
Gofsen med den gyldne bågan,
Och de rosenkrönta hår.

Hell Anacreon! han fåger;
Hvarför gömd i detta tjäll
Flyr du Nøjets ljufva låger?
Men ännu i denna qväll
Skal jag se dig glad och fäll.

Hvad? bedrägligast bland Gudar!
Svarte gubben kall och tvår:
Tror du facklan som du bår
Smälter hår, bland vinterns skrudar;
Detta bröft, som fkelnadt år?

Ser du ej min plöjda panna
Och mit öga skumt och fläckt
Ålderdomens mågt befanna.
Kän: min kalla andedragt
Ifar sjelfva Cyperns flägt.

Löjets och behagens flockar
Skämta här ej kring om mig:
Nej, uppå min mörka flig
Faller snö ur dessa lockar;
Fly, du annars kyler dig.

Säkert nu i Paphos lunder
Kallar dig en blygsam mö:
Dessa åro nöjets stunder —
Skynda at des qual förströ
Genom ljufva drömmars under.

Främja Damons nya rånker,
Blomsterfrö en Phrynes spår,
Le åt Hymens dolda tår.
Nöjet blott en blink du skånker,
Men åt smärtan längd af år.

Tro ej mer at kunna skryta
Af dit valde öfver mig,
At mit hjertas skick förbyta!
Nej til Gnido skynda dig:
Hör hur stormarne här ryta.

Menar du jag glömt de plågor
Du mig gaf i Pyrrhas band?
Nej, jag kånt din guda hand:
Du, du tände defsa lågor,
Och fen log åt deras brand.

Ja, jag mins de flösta böner
Som jag tømde kår och svag;
Hafta nu til glådjens föner
Som åkalla dig i dag,
Gack, dem gudaskån bedrag.

Helt förundrad Afrild frågar:
Glömskling! hatar du din vån?
Gå, i fjelfva hådelfen
Ser jag ån hur nitet lågar
Hos den fordne dyrkaren.

Och om en bland Greklands skåna
Varit obevekligt tvår:
Har du ej förtjust fått råna
Hundra, tände af begår,
Fårdige at dig belåna?

Och ändå du glömma drifstar
Defsa ljufva blomsterband?
Men vålgårningar i fand
Och et fel i klippan riftar
Månnkans otackfamma hand,

Hör, Anacreon, från bålen
Hvem til floden förde dig,
Vid den tända middags-strålen,
Dår som Lesbia blottat sig?
Då, bedrog jag äfven dig?

Och i skymningen vid bäcken,
Mins du jag dig visade
Cynthia vårdslös, flumrande
I den mörka jasmin-häcken:
Då, hvad du mig dyrkade!

Och när Daphne genom dalen
Flydde som en jagad hind,
Hur jag smög dig bakom alen,
Dår du i en blomstervind
Kyste tåren från des kind.

Har du äfven glömt den dagen,
Når uti Chariters dans,
Skön i vårens första glans,
Yngsta systern af Behagen
Räckte dig sin blomsterkrans?

Då, du på mit altar rökte,
Och mit låf på lyran flog:
Vinet ej din fällhet ökte,
Om ej Astrild bågarn tog,
Och i fåsten mot dig log.

Men jag ser dit öga glimmar,
Och dit hjerta höjer sig:
Kom, Anacreon, til mig!
Se, än Cypris stjerna strimmar
Dår i målnet öfver dig!

Drick och älska, lyran strånga,
Och din fordna fällhet känn;
Så skal hos dig kärleken
Gracernas besök förlånga,
Och förjaga ledsnaden.

Mild, som folen fästet gläder,
Kärleken ur vingen drog
En af purpur skiftad fjäder,
Räckte skalden ömt och log,
Som straxt hänryckt lyran tog.

Och omkring hans hjesa flyger
Bildningarnas rika tropp,
Och med blodets snabba lopp
Känslan ljuf til hjertat smyger,
Åtföljd af de glada Hopp.

Kärlek, kärlek lyran klingar,
Och straxt vintern vid des namn
Haftar bort på tunga vingar,
Och från flodens smälta famn
Svalan up i dagen fvingar.

Skogarne förnöjde skaka
Sina snöbetäckta hår,
Och den blida våstans spår
Följas af hans unga maka,
Som med fippor dem befår.

Löfven foglarne ren skydda:
Fauner, Nympher, danfande,
Nalkas Sångarns glömda hydda,
Dricka, fjunga, ålka, le,
Och åt Våren offer ge.

Tjuft Anacreon hörs fjunga:
Fritt, från stridens höjda char,
Hjeltarne må dödar ljunga!
Kärleken min dyrkan har,
Och hans segrar skal jag fjunga.

Han skal lifvets flygt fördölja
Ån för mig bland flickors tal,
Och min stig med rofor hålja,
Och utur en krönt pocal
Sift mig råcka Lethens bölja.

HILLAS OCH CAMILLA.

PASTORAL.

Min Camilla, här vid stranden
Under skuggan hvila dig!
Middags-folen höjer sig,
Och se källans flod på fänden
Til sin svalka bjuder dig.

C A M I L L A.

Mörk är skuggan här på stranden,
Ljusligt svalkar källan mig,
Ljufvare en blick af dig.
Ser du denna korg af viden
Den Alcmenon flåtade,
Och i går mig offrade
För en krans af roser vriden;
Den med frugt, vid dagens blick,
Jag för dig at fylla gick.

H I L L A S.

Skön är drufvan du mig råcker,
Högrödt lockar äplet mig;
Men den fårg din kind betäcker
Då jag stjäl en kyss af dig,
Dubbelt, dubbelt tjufar mig.

Du ju känner Heros dotter
Och des sköna ljusa hår,
Och de rikt beskärda lotter
Hon i arf af fadren får.
Hennes blickar icke neka
At hon mig i hjertat bår:
Men hur kunde jag väl tveka?
Cephis ej Camilla är.

C A M I L L A.

Medon åger växt och snille,
Hundra hjordar åger han,
Prifet han på fåsten vann;
” O Camilla! fåger han:
” Medon vore, om du ville,
” Den lycksaligaste man.
” För at endast plockad blifva
” Rosen blygsamt rådnade:
” Kärleken dig ville lifva,
” För en trogen ålskare.
” Skönheten som lårkan fvingar
” Bort med livvets glada Vår,
” Och på höstens tunga vingar
” Nalkas fagnadsfulla år.
” Njut därför glädjens dagar!
” Hör den ed dig Medon svår! ”
Medon, du mig visst behagar,
Men du icke Hillas år.

Förr skal blomfrens anda böja
Ekens stolta krona ner:
Hvalen luftens rymder plöja,
Ån en ann jag hjertat ger!

H I L L A S.

Förr skal fvalan fönderrifva
Sina faderlöfa små:
Tigern lammets offer blifva,
Ån en ann mit hjerta få!

T I L S A M M A N.

Ungdomen och glada öden
Ljufligt delar jag med dig:
Åldern, plågorne och döden
I din famn ej smårta mig.

SÅNG TIL NATTEN.

Du, som skyddar Kärleken;
Ljufvare än sjelfva löjet,
Mildare än Vänskapen,
Bror til Tyftnaden och Nöjet:

Svalkande i aftons flågt,
Du Naturen vålluft skånker,
Och vid skuggan af din drågt
Ljufet sig i Våstern fånker.

Stjernan glimmar i dit hår,
Lugnet, Hvilan kring dig flyta,
Drömmarne i dina spår
Blomster kring begåren knyta.

Natt! jag dig vid månans glans
Helgar drufvan som mig kröner,
Och min friska vallmo-krans,
Om du gynnar mina böner.

T I L T H E L M A R .

O Thelmar! når i denna barm
En dold, en hopplös låga tändes;
Sjönk lyran flum emot min arm,
Och nöjets suck i qvalet vändes.

Och når herdinnors glada hår
Går danfande at våren hylla;
De vilda stormande begår
Min gömda mörka boning fylla.

Ej folens blick, ej lärkans drill
Mit evigt slutna hjerta räckta:
Jag ut i natten irra vill,
At vålnadernas ömkan väcka.

Och då, med daggbestänkta hår,
Jag vandrar ibland fädrens vårdar;
Din bild mer dyrkad för mig står
I dessa dödens hemfka gårdar.

Nej aldrig, aldrig tidens fröm
Skal dig ur detta hjerta rifva,
Och Evighetens långa dröm
Skal blott om dig, O Thelmar, blifva.

Om ödet under denna lind
Vil dina steg en dag fördröja;
Så skal den svala aftonvind
Min urna hår i gråfret röja:

Och minnet af förflutna år
Skal i dit hjerta återvakna;
Och få du offra skal en tår,
Och min förgåtna kärlek sakna.

G U M M A N.

Mit mörka öga eldigt var,
Min panna öppen var som dagen,
Min mun, hvart drag ett uttryck bar
Af snille, fågring och behagen.
Rak var min växt som liljans flam,
Elastisk, full den höjda barmen,
Linongen kring mit väfen samm,
Ej hvitare än runda armen.
Ni ser hur aftonfolen bår
En rodnad, som få matt förfäner;
Och under löfvets skuggor ser
Ni mognade Castanien fröer:
Så var min kind, få var min lock:
Men sjelf få forglös ej kände
Hur jag bland ynglingarnes tropp
Ett ömt begär, till tåflan tände.
Så flög min första ålders Vår:
Ån obestäm jag ögat vände,
Då Afrija dold i mina spår,
Förfätlig bågans mot mig spände.
Hur oanligt skönt var Elmars skick;
Hans röst så ljuf som lyrans toner,
Och för hans kärleksfulla blick
Jag velat offra världens throner.

Hvad han var fäll i mina band,
Då Hymen gladt fågs ofs bekransa,
Och ungdom, hålla hand i hand
Med vånners flockar kring ofs dansa.
Stolt är den krans som segren ger,
Skön är den Myrth som flickan bryter;
Men huru fällt, hur himmelskt mer
Det Hymens band som kärlek knyter!
Ljus flöt vår kärleks Maj förbi
I njutningar, få milda, rena:
O hvilken vålluft kände vi,
At pligt med kärleken förena,
Och visheten med fjolleri!
Af Elmars famntag ej bedragen,
Jag Gratiers bälte offrade
At moderliga ömhets lagen,
Och än var jag den älskade.
Men låtta segrar ledsnad väcka,
Och blommorna på Hymens firåt
Blott kärlekens ruiner täcka,
Bestänkte af bedragnas gråt.
Dock fann jag ännu tröstare:
Såg när en vacker Fru ej finner
En ädelmodig hämnare,
Som endast för des dygder brinner,
Som finner rättvis hennes harm,
Hvars själs behag blott honom röra,
Fastän han stjal i hennes öra
En suck, en blick i hennes barm?

Men lifvets villor snart förflyga,
Och vinterns silfver, skrynklans fall
Inunder myrthenkransen smyga,
Och barmen visnad, kyssk och kall
Inunder gazen mer ej hvålfver:
Af blodets is, ej blodets svall,
Den fordom sköna handen skålfver.
Nu, flydd från Nöjets altare,
Af Kärleksgudarne förskuten,
Hörs Gumman i sin ruelle
Med rösten gudlig, hvafs och bruten
Blott ungdomen moraler ge.

K O R G E N.

I Maj, otålig och allena,
Min korg med blommor fylde jag,
Min suck, med nåktergalens slag,
Flög at i lunden sig förena.

Alin på ången fåfångt fökte,
På kullens höjd, och fann mig ej,
Men den förvågne mötte mej
Dår bäcken sig bland Viden krökte.

Et år han följt mig, öm och trägen:
Jag skämtat med des bön och hot;
Men nu han, störtad til min fot,
Fann mig i skuggan få förlågen.

Jag darrade och kinden glödde,
Jag ville fly — han höll mig kvar,
Mig kysande på tufvan bar,
Och mina blommor der förfrödde.

Han mig i fina armar fnårde,
Och gåckande min gråt belog,
Och sedan grymt den blomman tog,
Som gjorde hela korgens vårde.

J unga flickor, frukten listen
Och faran af en skuggrik lund;
Ty korg och blommor samma stund
Ni stackare få vådligt misten.

Z E L I D A.

R O M A N C E. (Imitation.)

U r skötet af åldriga skogen
Upreste sig Lycidas graf,
Och Zelida, smårtad och trogen;
Hans afka en tåreflod gaf;
Des fuckar, på vindarne burna,
Sjelf klippan bevekta til fvar:
Af dufvor et ålskande par
Satt hemskt på des urna.

Cypresser, ni som här fördöljen,
Hon fade, min glådje, mit hopp:
J vågor, som förjande sköljen
De visnade blommornas knopp:
Snart skal jag ej tårar mer gjuta;
Ty kall hvilar ålsklingen där.
O kärlek! du låfte mig här
Blott nöjen at njuta.

Ej mera i barken han skrifer
Sin lyckliga Zelidas namn;
Nej, tecknadtt allenast det blifver
I marmorrens ryfliga famn.

Som almen, då stormvinden dånar,
Afbrytes af åskviggens slag:
Den magtlösa rankan få svag
Kring stammen förtrånar;

Så skal jag få forgligt förvinna
I morgonen af mina år,
Och vandrarn min urna skal finna,
Och stanna och skänka en tår.
O naken gal! fjung defsa qvalen,
Som få ha förvisnat min kind:
Min anda i midnattens vind
Flyr nu genom dalen.

DRYCKES-SÅNG.

Galna hjelte, som i blod
Tror at livvets vålluft finna,
Då den fins i drufvans flod
Och blott hos en ålskarinna.

Hatet följer dina spår,
Håmdens dolk emot dig blånker,
Och med mänsklighetens tår
Åran dina Lagrar slånker.

Aldrig skola vånners tal
På din graf en drufva bryta,
Flickan, under hjertats qual,
Ej en myrth kring urnan knyta.

Perus guld och anors glans
Dunklas af en ålskad flicka:
Rycktets støj och snilletts krans,
Åro intet mot at dricka.

Dårföre få visligt drick,
Och bland Hebes fystrar skalkas:
Rosen ler mot solens blick,
Når hon först af rågnet svalkas.

TIL . . . .

Der fatt jag, glömd i hyddans famn,
Bland mina spådas tårar,
Förutan vänner, utan namn,
Försmådd af lyckans dårar.

Ej Våren ljuft emot mig log,
Och sommaren mig brände,
Och hösten dimmor kring mig drog,
Och vintern skurar fände.

Lång var min natt och mörk min dag,
Och klämt mit moders hjerta,
Och under ödets grymma slag
Jag dignade af smårta.

Då du, få mild och glad och öm,
Besökte den förtryckta;
Och straxt blef smårtorne en dröm,
Som fågs med dagen flyckta.

Din suck få ljuf til hjertat gick,
Din röst få ömt bevekta;
Och känslan smälte i din blick,
Når mina små du smekte.

Och nya fkrudar jorden drog,
Och dagen ikån sig tånde,
Och rofen emot båcken log,
Och natten hvilan fånde.

Då blef jag varm vid vånners röst,
Och kårlek nõjen fkånkte,
Och helande uti mit bröst
Sig glådjens anda fånkte.

Den glõmda lyran stånde jag,
Dit namn från den jag hõjde;
Och då de blygfamma behag
Vid mina fånger drõjde.

Ja, mot en bifalls blick af dig
Jag byter jordens åra:
Och Eliféer utom dig
Ej någon fållhet båra.

MIDSOMMARS-SÅNG

PÅ HUFVUDSTAD.

C H O R.

V i Sommars åra fjunga,
Och klåda ofs i Floras skrud,
Och le, ty för ofs unga
År glädjen livvets Gud.

E N G O S S E.

Rått klokt, ty glädjen flycktar
Och ungdom år en sommardag:
Så, innan du den lycktar,
Njut hela des behag!

E N F L I C K A.

Ja, snabbare än vinden
Med jägaren i fina spår,
Och lättare än vinden
Förflyga våra år.

E N G O S S E.

Så hafsta glad til danfen
Du flicka, i din ålder fäll;
Ty blommorna i kranfen
Förvifsna denna qväll.

C H O R.

Vi Sommars åra sjunga,
Och klåda ofs i Floras skrud,
Och le, ty för ofs unga,
År glädjen lifvets Gud.

BRÖLLOPS - S Å N G,

Den 14 Oct. 1798.

Ynglingar! följ den redliga vana
Hvilken gjort fädernas gyllene dar!
Tapperhet öppnade Krigsgudens bana,
Kärlek den våg som til ägtenskap bar.

Unga flickor, när vid sländan
Ni förnött få mången höft;
Mins Ni skalken i ert bröst,
Hur han trafslade bort ändan.

Glättigt i dag bland lekar och nöjen,
För han er syster i ljufliga band:
Lyran stäm op och gläfsena höjen!
Hymen tar facklan af kärlekens hand.

Glöm, du yngling, segrars åra
I din trogna makas famn:
Glöm det tomma hjeltenamn
Mot et ljufvare at bära.

Fritt må Bellona lansarna hvåffa!
Starkare Gudom här krigaren fåst:
Kärlekens myrth i dag kring din hjesfa
Bindes af Hymens helgade präst.

Unga

Unga Par, i bröllopskrud,
Offerelden tånden!
Och i dag, som hjertats Gud,
Hymen böner fånden!

Ja, han skal, få ljus och mild,
Hågna eder hydda,
Och där lifva tidens bild,
Långst i secler flydda.

Aldrig skal han, tvår och vis,
Nøjena förkjuta:
Glada än i ålderns is
Ska' ni le och njuta.

Och få fälla hand i hand
Genom lifvet vandra:
Le mot aftonfolens rand,
Vördade af andra.

VID MIN SONS DÖD,
den 30 April 1797.

O du, som första känslan gett
Af mor, åt detta flitna hjerta!
Hvi hade ödets hand beredt
Ur fällheten en kalk af smårta?

Ljust lofvande som brodden där,
Och glädande som apels blomma
Ger hopp för landtmannens befvär
I frugt och skördarne som komma;

Så jag emot din framtid log,
Min son, och lifligt hoppet närde:
Då haglet våldsamt brodden slog,
Och masken hemligt blomman tårde.

Men du ej mera hör min röst,
Och glädjens timma är förliden.
O! när du trycktes til mit bröst,
Så var där fällheten och friden!

Och hvarje mōdans tunga stund
Vid dina kyssar ljustigt flydde:
Vid lōjet af din ångla mun
Ej forgerne mit hjerta brydde.

Behofvens *ack*, och smärtans tår
Vid dina lekars støj försvunno,
Och bilder utaf glada år
För hoppet i min själ uprunno.

Men nu blott forgens hemiska gny,
Följt utaf lifvets mörka öden,
Ur Vårens purpurströdda sky
Mig, endast mig förkunnar döden.

När denna unga mildä Gud
Åt jorden fällheten bereder,
Och löfvets pragt och blomstrens skrud
Kring skog och ångarne förbreder:

Och våstans fus och lårkans fång
Bebåda årets kärleksdagar;
Då i en graf, få mörk och trång,
Du hvilar, och jag arma klagar.

Uti den spåda sippans knopp
Skal jag din ljuftva afbild röja:
Vid vassens flågt och flodens lopp
Skal tankan vid din lefnad dröja.

Och då från Indiens brända fält
Den trogna svalan återvänder
Och med sin maka, ömt och fältt,
Til denna forgens boning länder:

Och där, vid takets flutta kant,
 Det lugna bo't med omförg fälter,
 Sen ilande från bergets brant,
 Och hoppande bland gråfets gåfles;

Skal jag min egen möda se,
 Och följa hennes flygt i spåren,
 Och vid des ungars matande
 Skal hjertat se dig genom tåren.

O! tag min smärtas offergård,
 Du, som nu saligheter njuter!
 Och se din far, af forgen tård,
 Som böjd mot grafven tårar gjuter!

Se dina spåda fyftrar där
 Förtroligt kring din kifta leka,
 Och fåga: Bror han sofver här,
 Vi skola honom sagta smeka.

Ja, såfve du i grafvens sköt,
 Dit, dit ej qvalen kunna hinna!
 Och den som här blott tårar göt
 Skal tröft uti din fristad finna.

Ja, där är oskulden få fäll,
 Förtryckets jern där rostet hvilar;
 Förslöade mot grafvens håll
 Slå smädelsens och hämdens pilar.

Dår skal ej kårlek i förfåt,
Din ungdoms glada drömmar störa:
Ej ålfkarinnans falska gråt
Din veka själ i snaror föra;

Och ingen lömsk, förrådsk bror
Dig trolöst mot sitt hjerta trycka:
Föragtets blickar från en stor
Ej falla på din nötta krycka.

Nej, falig bland Zeraphers tal
Skal du den Evigt Gode finna,
Och i de högsta dygders val
Lyckfalighetens kretfar hinna.

Och då jag suckar fram ditt namn
I tyfnaden af midnattstunden;
Så skal vid månans sken din hamn
Förklarad skymta genom lunden,

Och i en himmelsk blomstervind
Fördröja vid min sorgsna luta,
Ock kyssa tåren från min kind,
Och styrka i mitt hjerta gjuta.

Och då, när livvets sista flågt
Uplöser mina sorgsna öden;
Så skal du, skön i ljufets dragt,
Le hopp och frid mot mig i döden.

TIL MINA VÄNNER.

Vänner, njuten lifvets dag!
Tidens lia blomsterhöljen,
Och des plöjda pannas drag
Under rankans krans fördöljen!

Då vil fäfangt afunden
Split i edra hjertan väcka;
Håmnande skal kärleken
Bågan emot henne sträcka.

Philosophen, sjuk och vis
Må sin ålders Vår förglömma,
Och få trumpen vid sin spis
Edra glada lekar dömma.

Le'n få länge Terpsicore
Vil sin dag hos er förlånga,
Och i Phœbi ljusa spår
Euterpe lyran strånga.

Skämtet uti snilletts skick
Skal, förutan tadlets galla,
Löjerna i eder blick,
Och på edra läppar kalla.

Nøjet, ej i Læts dragt,
Men i Vestas blyga fløja,
Skal, vid Afrilds vinges flågt,
Edra njutningar forhøja.

Och då glädjen, kärleken
Myrthen kring er hjesfa vrida;
Skola ni ej glömma den
Som i kojnan döms at lida.

SPÅQVINNAN.

Öfversättning.

Ni, som med djerfhet leten
I ödets dolda spår,
Förfamlen Er och veten
Den lott Er förestår:
Du unga flicka, skåda
Din ljusa stjernas lopp:
Du yngling, se din våda
Bland yra nöjens tropp.

Jag, denna magts prästinna
Som råknat jordens dar,
Befaller solen brinna,
Och uppå stormen far.
Jag grät och löjen blandar
Och helar hjertats får:
Jag kallar nattens andar
Och öfver hafvet rår.

På målnens bädd jag hvilar,
Och skiftar Phoebes ljus:
Jag hvåffer kärleks pilar,
Och skänker glädjens rus.

Så kommen til mig alla
Som forgsne fucka än:
Jag lyckan kan befalla
Och fästa kärleken.

Jag tidens vinge binder
Och plånar skrynkans rand,
Och på de bleka kinder
Jag målar hålfans brand.
Ja, ni som djerfve leten
Det dolda ödets spår,
Förfamlen Er, och veten
Hvad som min magt förmår.

LANDSFLYCKTEN.

Imitation.

Ifrån Iberiens fälla stränder,
Ifrån et ålskadt fosterland,
Förjagas jag af våldets händer
Inunder vreda himlars brand.

Nyfs rik och ålskad, höljd af åra,
I blomman utaf livvets Vår,
Sågs hopen mig sit rökverk båra,
Och någon följa mina spår.

Nu, ryckt från dessa glada öden,
Förutan yänner, utan skygd,
Et rof för illkan och för nöden,
Jag flycktar til en okänd bygd.

Och du Antonia, i hvars armar
Mig kärlek Gudars fällhet gaf,
Snart mellan våra sträckta armar
Sig kasta dessa vilda haf.

Ja, redan hämdens åska brakar
Omkring Murcias myrthenlund:
Dåröfver Fröjas stjerna vakar
Ej mer som förr vid nattens flund.

Men fåfångt jag min klagan höjer,
Den hastar bort på vådrens flägt:
Ren skeppet bølans sköte plöjer,
Och vinden feglens dukar sträckt.

Svagt ser jag dessa tornen glimma,
Nu bergens stolta spetfar fly,
Och deras sista mörkgrå strimma
Eörfvinner i en ljusnad sky.

O Fosterjord! få dyr för själar
Som årans låga elda får:
Hvi trampas du i dag af trålar
Som smila i Tyrannens spår!

F J Ä R I L N.

Ung och lätt, som en charit,
Med en rosenknopp i håret,
Flög hon forglös hit och dit
Efter fjärilen i spåret.

Sköna skalk! du fåfångt flyr:
Ha! där är du nu i hufvan,
Sade hon få glad och yr,
Och fatt flämtande på tufvan.

Söta djur, jag alla dar
Skal dig friska blommor räcka:
Ej skal under mit förvar
Någon skur din vinge slåcka.

Oförfarna flicka, se
Hösten snart sin kyla fånder,
Och din sköna gunstlinge
I en liflös mask förvänder.

Lik den stolta ynglingen,
Som få skön i ungdoms dagen
Glånser up med fjärilen,
Fladdrar flygtigt kring behagen:

När som Hymen spiran fräckt,
Och dig vid hans öde knyter;
Straxt han värma, lynne, drägt,
Kall och trög och vårdslös byter.

Om du skulle någon stund
Honom sedan fjåril finna;
Är det uti nästa lund
Som han flyr at rosen hinna.

T I L H O P P E T.

(*IFRÅN ENGELSKAN.*)

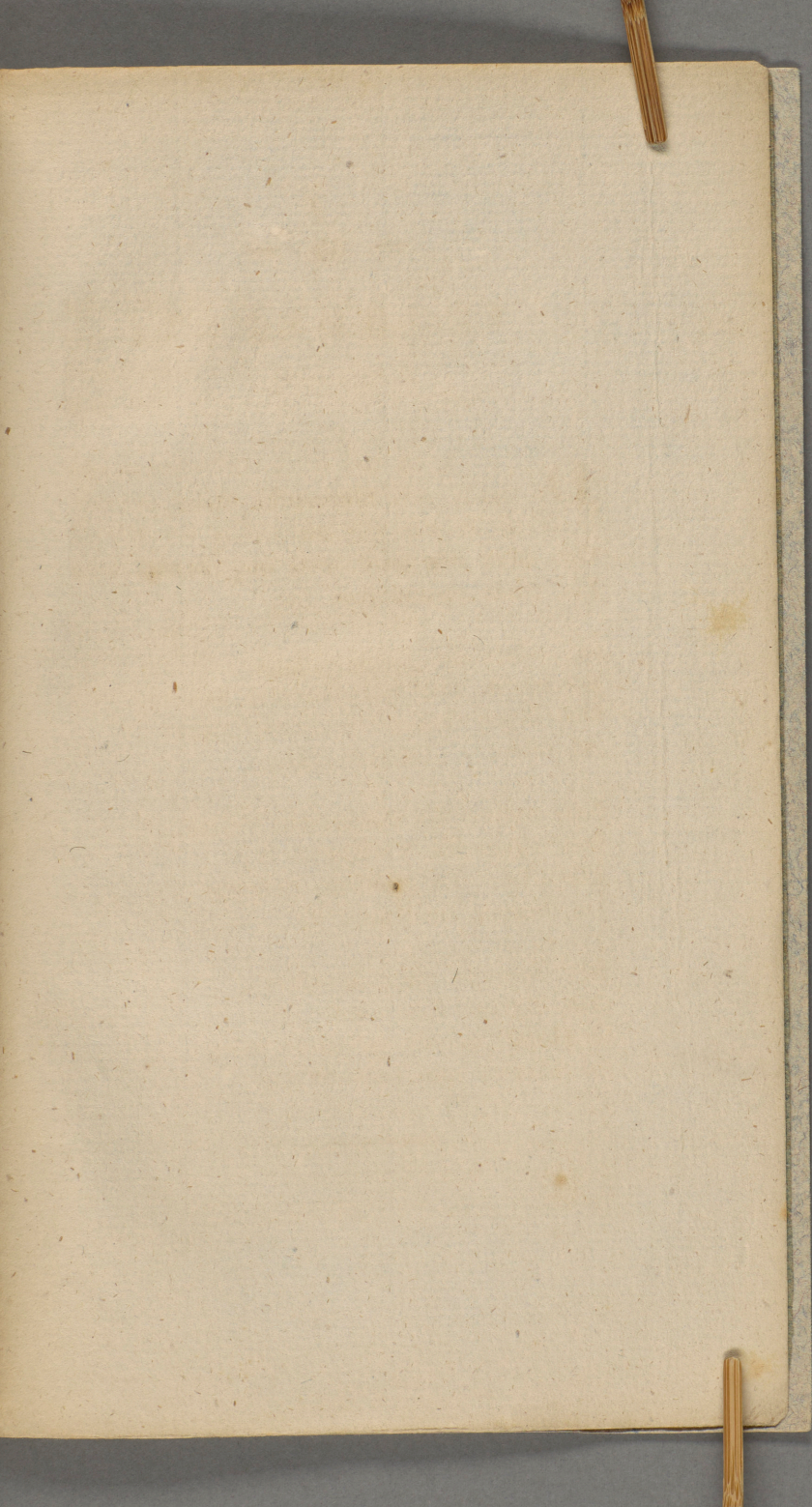
Du milda och himmelika tärna,
O skänk åt min själ dit behag,
Och lifva mit mod, och mig värna
För ödets fördubblade slag!

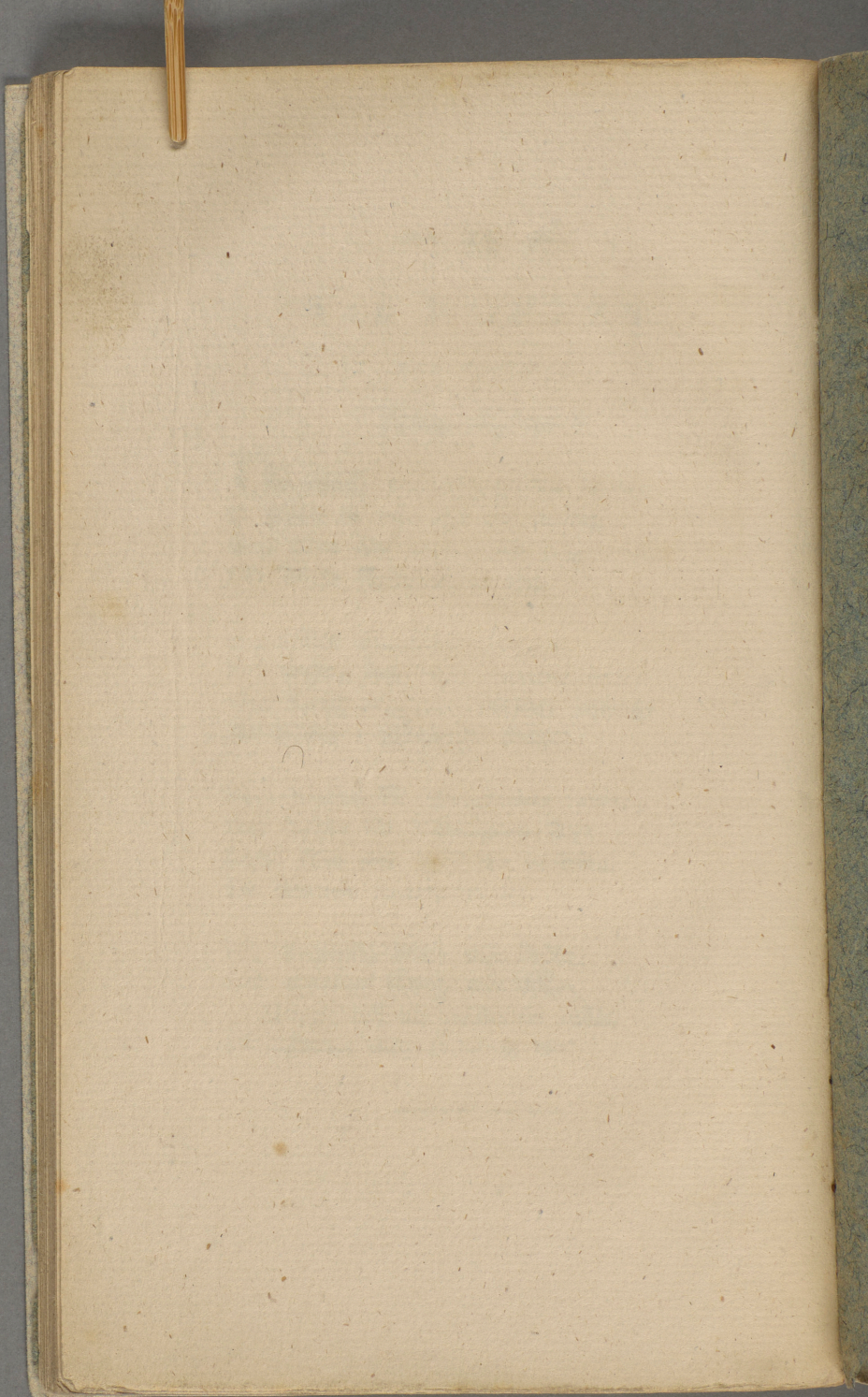
Ja, måtte din fackla förjaga
De moln, som min himmel betäckt,
Och kring mig en fynkrets updaga
Af bilder i glädande drägt!

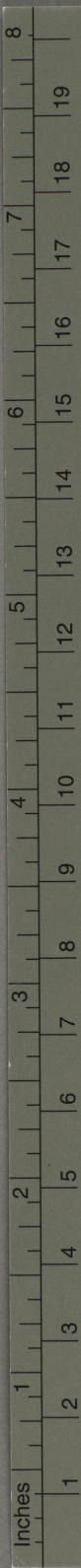
Som natten för morgonens strålar,
Och kylan för Vårflägten sky:
Likfå från det bröft du bestrålar
De tårande smärtorne fly.

När forgerne härja mit sköte,
Och olyckan följer mit spår,
O Hopp! må dit tröstande möte
Då håmma min fallande tår!

Centimetres **TIFFEN** Color Control Patches © The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								